

Acest Dumnezeu pe care doream să-L cunosc

Sophia Tekien

Am fost crescută într-o familie romano-catolică strictă, unde se insista mai ales pe pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcat, și deci mi-era foarte frică de El. Încă de la vârsta cea mai fragedă am fost învățată că Iesus întemeiasă Biserica Romano-Catolică, singura Biserică adevărată. Corpul și sângele Său, mi se zicea, erau cu adevărat prezente în timpul „Sfintei Împărtășanii”; și în afara Bisericii Romano-Catolice nu exista salvare. Mă gândeam deci că era un privilegiu imens că mă născusem în religia catolică și mă întrebam de ce nu doreau toți să fie catolici, întrucât celelalte religii fuseseră fondate de oameni obișnuiți. De teamă să nu mă întinez, nu voiam nici măcar să calc într-o biserică protestantă, oricare ar fi ea.

Atinsă de iubire

Ajunsă la vârsta adultă, mă gândeam în felul lumii, deși încercam în mod legalist să ascult de porunci și să particip regulat la liturghie, duminica și în zilele de sărbătoare. Ba făceam adesea și novene. O anumită formă de novenă consta în primirea sacramentelor în prima vineri a fiecărei luni, nouă luni la rând. Se credea că această practică mă va ajuta să ajung în cer. Practicam de asemenea și astrologia, bazându-mă adesea pe horoscopul meu pentru a determina zilele favorabile relațiilor sociale. Una peste alta, mă gândeam că sunt o catolică mai bună decât romano-catolicul de rând.

Într-o zi am citit autobiografia unei persoane care se convertise la catolicism. Această carte conținea versete biblice despre iubirea lui Dumnezeu

pentru noi, și le-am găsit tulburătoare. Acest Dumnezeu de care mă temusem atîta era zugrăvit așa de iubitor, așa de tandru, că m-am îndrăgostit de El! Nu doream nimic altceva decît să aflu mai multe despre El. Cuplată cu această cunoaștere a iubirii lui Dumnezeu pentru mine era o conștiență a păcătoșeniei mele. Știam bine în străfundul meu că numai Iesus putea să mă salveze de la pierzare! Am înțeles cu groază că eram în drum spre iad și nici măcar nu aveam habar de lucrul acesta.

Această revelație a iubirii și iertării lui Dumnezeu m-a impresionat atît de mult, încît am dorit să renunț la fostul meu mod de viață. Brusc, activitățile mondene nu mă mai interesau deloc. Voiam să învăț mai mult despre Dumnezeu și despre Cuvîntul Său. Din nefericire, Biserica Catolică nu propunea studii biblice; era descurajată pînă și citirea Bibliei. Presupuneam totuși că se țineau cursuri biblice în mănăstiri, dar însuși gîndul de a intra în ordinele călugărești îmi era respingător.

Viața de călugărie

După mai multe luni, această dorință insistentă de a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu prin Biblie nu mă părăsise. Am decis deci să fac experiența vieții de mănăstire, gîndindu-mă că era voia Lui. Mă consolam cu gîndul că aș putea să-mi împărtășesc aspirațiile cu alții. Mă gîndeam că voi învăța să predau și Biblia, nu numai catehismul care servise la formarea mea.

Ordinele călugărești se numără cu sutele, și mă întrebam pe care să-l aleg. Am avut un vis care a pus capăt îndoielilor mele. Am visat că mă găseam într-o cameră mobilată cu simplitate; lîngă patul meu, copilașul Iesus se odihnea într-un leagăn. Ferestrele erau larg deschise, iar afară un covor de nea acoperea solul. La trezirea mea, mi s-a părut că acest vis avea un sens. Mai tîrziu, parcurgînd anumite broșuri privind viața de călugărie, am remarcat că „Servele Misionare ale Fericitei Trinități“* le primeau pe postulante pe data de 5 august, sărbătoarea Doamnei Zăpezii. Am tras concluzia că Dumnezeu îmi asculta rugăciunile arătîndu-mi cu precizie locul unde mă voia...

Chiar în ziua următoare am luat trenul spre Philadelphia, Pennsylvania. Nu știam care erau caracteristicile acestui ordin, dar nu mă prea interesa. Ceea ce conta era voia lui Dumnezeu! Am avut o convorbire cu „Maica Reverendă“, care a confirmat interpretarea visului meu. Lucrul acesta mi-era

* Călugărie dintr-un ordin catolic feminin, fondat în statul Alabama, Statele Unite, în 1918, de către un preot, Thomas A. Judge – n.ed.

de-ajuns. Am început demersurile pentru intrarea în acest ordin. Dumnezeu, eram convinsă de lucrul acesta, mă voia în acest loc, și această convingere avea să mă susțină timp de treizeci și unu de ani. De atunci am încetat să fac o distincție între credința mea și vocația mea religioasă.

După o lună am început să înțeleg că, în acest cadru nou de viață, nu se pune problema să studiez Biblia. Liturghia noastră conținea lecturi biblice, dar nu studiam niciodată Scriptura de dragul ei. Eram profund decepționată, dar mi-era cu neputință să plec. Când eram ispitită s-o fac, îmi aminteam visul meu și mă loveam de întrebarea: „Am venit aici ca să-mi fac mie plăcere, sau ca să fiu pe placul Domnului?“ Regăseam un soi de pace în ceea ce consideram drept voia lui Dumnezeu cu privire la mine.

Prima mea misiune

Apărent, Dumnezeu a căutat să-mi vorbească în cursul primei mele misiuni, dar eram prea plină de prejudecăți pentru a-l auzi vocea și a o înțelege. Cu ocazia recensământului de la parohie, am avut contacte cu câțiva protestanți din cartier. Contrar cu ce mi se spusese, am descoperit că erau bărbați și femei ai rugăciunii, cu teamă de Dumnezeu. Ceea ce mă impresiona cel mai mult era iubirea lor personală pentru Cristos, cunoașterea Bibliei și iubirea pentru această Carte. În ziua când le-am spus surorilor mele despre lucrul acesta, ele mi-au răspuns în glumă: „Cine pe cine o să convertească?“

Printre aceste persoane se găsea un pastor protestant care fusese cândva catolic. El mi-a descris viața lui și a familiei sale înainte de convertirea lor la credința biblică: în pofida liturghiei zilnice și a practicii sacramentelor, ei nu-L cunoșteau nici pe Dumnezeu, nici Cuvîntul Său. El a mai

Am început în august 1955...

încercat de asemenea să-mi explice că elementele sfintei Cine nu sunt decât niște simboluri ale corpului și sîngelui lui Iesus, dar am refuzat să-l ascult. Înainte de a pleca, el s-a rugat într-un mod care m-a emoționat profund. Cu toate acestea, aveam impresia că el comisese o greșeală teribilă părăsind Biserica Catolică, care a fost fondată, cum mi se spusese, de Cristos Însuși.

Acest pastor mi-a oferit o evanghelie după Ioan. Am citit-o, apoi m-am întors ca să-i arăt cum credința mea catolică era confirmată de capitolul 6. În neștiința mea, i-am repetat că Domnul nostru promisese efectiv să ne dea carnea Sa s-o mîncăm. Dar, mai pe urmă, Dumnezeu avea să Se folosească tocmai de acest capitol pentru a-mi deschide ochii asupra adevărului.

Altădată, am făcut o vizită unei bolnave protestante dintr-un sanatoriu pentru tuberculoși. Ea m-a întrebat: „Sora mea, ești salvată?“ M-am gîndit atunci: ‚Biata femeie! În cursul acestei vieți nimeni nu poate avea siguranța că este salvat‘. Potrivit învățaturii catolice, este un păcat de îngîmfare să afirmi că te știi salvat. Cu toate acestea, nu m-am putut împiedica să nu mă gîndesc: ‚Ce catolici minunați ar putea fi acești protestanți! Își cunosc Biblia și par așa de aproape de Dumnezeu! Ei sunt atît de diferiți de populația romano-catolică care ia păcatul cu ușurătate, spunîndu-și că dacă păcătuiesc astăzi nu vor avea altceva de făcut decît să se spovedească mîine‘,

Întrucît unul dintre motivele pentru care intrasem în călugărie era acela de a preda într-o zi din Biblie, sperasem să folosesc o carte cu istorii biblice pentru învățarea copiilor. Dar preotul n-a fost de acord cu propunerea mea. După părerea lui, singura metodă bună era de a-i pune pe copii să învețe catehismul pe de rost.

Eforturi fără rezultat

În timp, în pofida credinței mele romano-catolice solide în „prezența reală“ a lui Cristos în „Sfînta Împărtășanie“, am început să mă întreb dacă cineva reușea să-L cunoască mai bine pe Iesus prin primirea frecventă a sacramentelor. Anii treceau, dar aveam impresia că nu fac niciun progres. Nu observam progres nici la celelalte surori din comunitate, nici la copiii care învățau catehismul. Un preot a încercat să mă liniștească, zicîndu-mi că „Cristosul Sfintei Împărtășanii“ m-ar învăța tot ce aveam nevoie să știu cu privire la El.

Căutam să cresc din punct de vedere spiritual încercînd să-mi corectez greșelile prin propriile mele puteri, atacîndu-le una după alta. Dar aceste

eforturi m-au dus la o depresie nervoasă, pînă acolo că a trebuit să recurg la ajutorul unui specialist. Un psiholog catolic mi-a zis că eram perfecționistă, chinuită de scrupule de conștiință, și m-a sfătuit să citesc capitolul 7 din Epistola către Romani. Fără o înțelegere corectă a Bibliei, am fost de acord că mă strădu-

Nici nu îndrăzneau să plec

iam probabil să ating un ideal imposibil de atins, dar am trecut pe lîngă mesajul central al acestui capitol: numai Iesus Cristos putea să înfăptuiască în mine ceea ce încercam în zadar să produc eu înșămi prin forțele proprii.

În timpul anilor îndelungi care au urmat, aveam neîncetat sentimentul că îmi lipsea ceva. Cu toate acestea, nu mi-a trecut niciodată prin minte gîndul de a-mi părăsi ordinul: aș fi avut impresia că-L resping pe Domnul.

Ochii încep să mi se deschidă

Apoi, am avut ocazia de a participa la întruniri biblice. În felul acesta am putut cunoaște gîndirea Scripturii despre nașterea din nou și despre iertarea păcatelor, de care au nevoie toți oamenii. Am fost atinsă în special de acest verset din Epistola către Romani: „Deci acum nu este nicio condamnare pentru cei care sunt în Cristos Iesus, care umblă nu potrivit cărnii [naturii păcătoase], ci potrivit Spiritului“ (8:1). Tulburată, am realizat că Cristos luase asupra Sa această condamnare pe care o meritam eu.

Prin niște prieteni creștini am aflat despre un post de radio evanghelic care difuza neîncetat mesaje biblice avîndu-L în centru pe Iesus Cristos. Ce binecuvîntare! Nu mai ascultam decît postul acela, și n-am întîrziat să aflu mai multe despre Biblie decît în douăzeci de ani de viață petrecută la mănăstire. Mai mult ca niciodată, năzuiam să pricep mesajul biblic. Mi-ar fi plă-

cut să am mai mult timp pentru a urmări aceste emisiuni. Aș fi fost gata să fac orice, chiar și treaba cea mai neplăcută, doar ca să am posibilitatea de a le asculta mai des. Am început să-i invidiez pe „mirenii“ care trăiau în lume, căci ei aveau mai multe ocazii de a studia Biblia și de a cunoaște comuniunea frățească decît aveam eu în mănăstire.

Un timp de regres

În 1977, una dintre surorile mele a traversat o criză foarte gravă, și am cerut un concediu pentru a putea sta cu ea un timp. Mai era un motiv: aveam nevoie de timp ca să-mi evaluez vocația.

Nouă luni mai târziu m-am întors la mănăstire. Vechea mea convingere că viața de călugărie era voia lui Dumnezeu pentru mine mi-a fost întărită de niște conferințe despre „perseverență“ ținute de fondatoarea comunității noastre. Ni s-a spus mai ales: „Gîndiți-vă bine. Dacă sunteți ispitite să plecați de aici, unde veți fi în ziua morții voastre? Cum veți muri? Cîte călugărițe vor ajunge la pierzare pentru că au ales să se întoarcă în lume?“ Cu asemenea îndemnuri în minte, nu îndrăzneau să plec. Mi-era teamă să nu-mi pierd credința.

Anii au trecut, și am acceptat alte misiuni, dar în silă. În activitățile mele ecleziastice, nu simțeam decît insatisfacție îndemnînd niște catolici „nepracticanți“ să vină la liturghie și să primească sacramentele. Știam bine că lucrul de care aveam noi nevoie, ei și cu mine, era să cunoaștem mai bine Biblia, pe Dumnezeu Însuși și minunatul Său plan de salvare. Ceea ce învățam prin emisiunile evanghelice nu avea nimic de-a face cu învățătura tradițională a Bisericii Romano-Catolice.

În decembrie 1983 ar fi trebuit să accept o nouă misiune, dar am manifestat atît de puțin entuziasm, că am fost sfătuită să solicit o „exclaustrare“, adică un concediu prelungit care putea dura pînă la trei ani, puțin deveni definitiv dacă nu-mi schimbam părerea. Fuseserăm învățate să considerăm vocea superioarei noastre ca fiind cea a lui Dumnezeu, așa că m-am supus. Domnul era la lucru ca să mă elibereze.

Concediul meu a început în 19 ianuarie 1984. Locuiam la una dintre surorile mele în Whiting, în statul New Jersey. În providența lui Dumnezeu, aveam ocazia de a mă duce într-un loc de unde fuseseră transmise multe dintre acele emisiuni de la Family Radio pe care le apreciam.

Într-o zi, un cuplu misionar, care locuia lângă sora mea, m-a dus într-un centru evanghelic binecunoscut. Acolo am auzit niște mesaje biblice minunate de clare și am putut să primesc un răspuns la această întrebare care mă preocupa de decenii: „Care este cea mai importantă cale de a-L cunoaște pe Dumnezeu, sacramentele sau Biblia?” Un pastor mi-a explicat totul în mod simplu, bazându-se pe Scriptură: „Tîlharul cel bun n-a fost botezat niciodată, dar Iesus i-a promis că va ajunge în cer chiar în ziua aceea“.

Rupere a vrăjii

Ceea ce am auzit în acest centru evanghelic mi-a mișcat profund inima și a făcut să se răstoarne ceva în mine. Niște relatări făcute de misionari aflați în concediu mi-au făcut cunoscut că în Franța și în Italia, mai ales, oamenii nu știau decît foarte puține lucruri despre Dumnezeu. Totuși, populația acestor țări era în mare parte catolică. Biblia era foarte puțin cunoscută acolo, și aproape nimeni nu era interesat de ea. Misionarul care lucra în Italia, el însuși fost catolic, ne-a explicat că 95% dintre italienii își zic catolici, dar că puțini sunt cu adevărat practicanți. Această țară înregistra în epoca aceea procentajul de comuniști cel mai ridicat din lume. Eu nu-mi mai reveneam. Oare nu era Italia chiar centrul și inima Bisericii Catolice? Nu erau ei sub supervizarea celei mai înalte autorități din lume, cea a papei?

Acest misionar ne-a vorbit despre anii de formare într-un liceu catolic, și eu înțelegeam perfect tot ce spunea, deoarece trăisem experiențe foarte asemănătoare. Totul din această instituție era centrat asupra liturghiei și sacramentelor. El nu auzise niciodată vorbindu-se despre Scriptură, nici despre minunatul plan de salvare al lui Dumnezeu. Eu mă întrebam de ce era atît de înceată Biserica Catolică în a împărtăși cele mai importante adevăruri din Biblie? Oare episcopii și preoții nu realizează că scurtele citiri din Scriptură în timpul liturghiei nu sunt de-ajuns? Era pentru prima dată cînd Biserica Catolică mi-a apărut ca un cîmp de misiune. Ea nu-și evangheliza nici măcar propriii credincioși. Eram amărită și deprimată.

Ascultînd aceste relatări, mă simțeam sfișiată în două. Pe de o parte, mă bucuram că mulți pot să audă vorbindu-se despre Biblie, Cuvîntul lui Dumnezeu. De altfel, tocmai în acest scop venisem acolo. Eu însămi avusesem acest sentiment de vid interior înainte de a cunoaște Scriptura. Pe de altă parte, eram plină de o tristețe profundă la gîndul că Biserica în care mă născusem, cea a părinților și strămoșilor mei, această Biserică atît de iubită și

de respectată, pierdea teren. Ce mă supăra cel mai mult era că mulți nu mai voiau să primească ceea ce consideram că este „adevăratul corp“ și „adevăratul sînge“ al lui Iesus în „Sfînta Împărtășanie“.

Nu încetam să mă întreb de ce Biserica arăta așa puțin zel pentru a învăța Cuvîntul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, un fapt îmi părea tot mai evident: nu eram singura care să simtă această dezamăgire, care se făcea simțită cam peste tot.

Convinsă de Adevăr

La puțin timp am avut ocazia de a citi *I Found the Ancient Way* (Am găsit străvechea Cale), o lucrare foarte bine documentată, scrisă de Manuel P. Vila, un fost preot. Am fost consternată să aflu că în anumite catehisme oficiale ale Bisericii Romano-Catolice se suprimase a doua poruncă din Decalog și se împărțise în două a zecea poruncă.

Auzisem adesea că Biserica Catolică era idolatră din cauza statuilor și icoanelor ei. Ca să mă apăr, răspundeam atunci că noi nu ne închinam statuilor, ci persoanelor pe care le reprezentau ele. Ceea ce nu știam era că porunca a doua nu interzice numai închinarea și rugăciunea adresată statuilor, ci și fabricarea lor.

Convinsă încă de faptul că Iesus era prezent din punct de vedere fizic în euharistie, am decis să studiez citirile din Biblie care se fac în liturghia de duminică numită Corpul lui Cristos.* Am citit cu grijă în Biblia de la Ierusalem toate notele de subsol și toate textele paralele. Citirea din acea duminică indica versetele 51 la 58 din Ioan 6. În acest pasaj, Iesus promite să ne dea carnea Sa ca hrană. Cînd am citit acest pasaj, Dumnezeu mi-a deschis ochii, și ceea ce am înțeles atunci aproape că m-a forțat să părăsesc Biserica Catolică. Nota din Biblia de la Ierusalem spunea: „Evreii Îi cer lui Iesus un semn asemănător celui al manei. El răspunde că mesajul Tatălui este că El Însuși, Iesus, e adevărata pîine a oamenilor. El Însuși este această hrană care se primește numai prin credință. Evreii nu înțeleg. Doar Petru și ceilalți apostoli cred în El“.

Nota adăuga că această învățătură este cel mai bine înțeleasă în lumina lui Deuteronom 8:3. Acest verset m-a luminat în mod deosebit: „El te-a umilit, El te-a făcut să suferi de foame, și El te-a hrănit cu mană, pe care n-o cunoș-

* Această liturghie este celebrată în a opta duminică după Paște. Ea dă uneori loc unor procesiuni, în cursul cărora preoții poartă ostia consacrată pe străzi, împodobite cu flori în onoarea euharistiei catolice – n.ed.

teai și pe care n-au cunoscut-o părinții tăi, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci că omul trăiește cu tot ce iese din gura Domnului“. Apoi, m-am gândit din nou la un alt verset al Evangheliei după Ioan: „Și Cuvîntul a fost făcut carne“ (1:14), și am înțeles că Cuvîntul este Iesus, și că Iesus, Cuvîntul viu, e mesajul Tatălui! Devenind om, Cristos ni L-a revelat pe Tatăl și voia Sa pentru noi. Cuvîntul făcut carne, iată pâinea adevărată care, prin credință, hrănește sufletul. Ascultîndu-l, citindu-l, meditînd la el, „mîncîndu-l“, suntem hrăniți. El este cel care ne arată calea vieții eterne! Astfel, „credința vine din ce se aude, și ce se aude vine din Cuvîntul lui Cristos“ (Romani 10:17).

Stupefiată să văd negru pe alb ceea ce nu înțelesesem pînă atunci, nu ști-am de fapt ce să cred. Eram, vai, atît de dependentă de autoritatea catolică în privința direcției vieții mele, că la început nu puteam avea încredere în mine însămi sau chiar în Cuvîntul lui Dumnezeu cînd contrazicea învățăturile Bisericii Catolice.

Dar mi-am continuat lectura lui Ioan 6, și adevărul pe care tocmai l-am înțeles m-a convins și mai mult. În versetul 45, Iesus spune: „Este scris în profeți: Ei toți vor fi învățați de Dumnezeu. Astfel, oricine L-a auzit pe Tatăl și a primit învățătura Lui vine la Mine“. Puțin mai departe, El explică: „Spiritul este Cel care dă viață; carnea nu servește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt Spirit și viață“ (v.63). Petru și ceilalți apostoli au înțeles că Domnul nostru nu Se referea la mîncatul corpului Său în sensul fizic al termenului. Cu toate acestea, evreii religioși, ca și catolicii astăzi, auzeau aceste cuvinte fără să le înțeleagă.

Convinsă de acest adevăr pe care tocmai l-am descoperit, mi-era de acum cu neputință să mai particip la liturghie. Căci a te închina pînii fabricate de mîna omului numind-o „Dumnezeu“ era în ochii mei culmea idolatriei.

Eliberată!

Timp de peste treizeci de ani mă zbătusem, vegetînd din punct de vedere spiritual. Paradoxal, Domnul m-a readus tocmai la punctul de plecare, la aceste versete pe care le folosisem ca să-l combat pe pastorul protestant în prima mea misiune! În Ioan 8:31-32, Iesus explică ce înseamnă un discipol adevărat: „Dacă rămîneți în Cuvîntul Meu sunteți cu adevărat discipolii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi“. Efectiv, am fost eliberată! Domnul n-a încetat să-mi confirme lucrul acesta prin multe alte ver-

Am fost eliberată cu adevărat

Purgatoriul este un șiretlic al diavolului pentru a-i face pe oameni să creadă că vor avea o a doua șansă.

Totul are sens

Deși viața de călugărie n-a putut să-mi satisfacă aspirațiile profunde ale sufletului meu, totuși nu cred că mi-am pierdut total timpul în acești treizeci și unu de ani petrecuți în mănăstire. Căci Dumnezeu este stăpînul timpului, și astfel nimic nu este inutil. Mă bazez pe această promisiune din Ioel 2:25: „Vă voi înlocui anii pe care i-au mâncat lăcusta, ielec, hasil și gazam...” Poate că îmi trebuiau acești ani ca să ajung la convingerea că Biserica mea nu era cea a lui Cristos.

Un aspect al așa-zisei vocații a mele pentru viața de călugărie care continua să mă nedumerească era visul care m-a convins că eram acolo unde mă voia Dumnezeu. Dar cînd am înțeles mai bine Scriptura și ceea ce spune ea despre șiretlicurile diavolului, am realizat că mă lăsasem păcălîtă de Satan, tatăl minciunii. Nu Dumnezeu era Cel care mă condusese spre mănăstire. Domnul ne dezvăluie voia Sa prin Cuvîntul Său. Și tot ce nu confirmă El, tot ce nu este în conformitate cu Cuvîntul nu poate fi voia Sa. Astfel, nicio parte din Biblie nu menționează o sărbătoare în onoarea Mariei, pentru a nu da decît un exemplu despre ceea ce Biserica Catolică a adăugat adevăratei evanghelii.

În Apocalipsa 22:18-19, Dumnezeu îi avertizează pe cei care adaugă sau scot ceva din Cuvîntul lui Dumnezeu: „Dacă cineva va adăuga la aceste lucruri, Dumnezeu îi va adăuga calamitățile care sunt scrise în această carte;

sete.

Pe de altă parte, El m-a făcut de asemenea să înțeleg că sacrificiile din Vechiul Testament (pe care se bazează liturghia) au fost făcute ceva învechit, perimat prin sacrificiul lui Cristos, sacrificiu îndeplinit *odată pentru totdeauna* (cf. Evrei 10:9-18).

De asemenea, am fost determinată să resping credința mea în purgatoriu. Într-adevăr, dacă era posibil ca ființa omenească să ajungă în cer prin suferințele, prin faptele ei bune sau prin ambele, Iesus a murit în zadar pe

și dacă cineva scoate ceva din cuvintele cărții acestei profeții, Dumnezeu îi va tăia partea lui de la pomul vieții“.

În Galateni 1 se găsește o altă avertizare. În versetul 1, Paul se declară apostol „nu din partea oamenilor, nici printr-un om, ci prin Iesus Cristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat dintre cei morți...“ Apoi, puțin mai departe (v.8), el adaugă: „Dar, dacă noi înșine sau un înger din cer ar predica o altă evanghelie decât cea pe care v-am predicat-o noi, să fie blestemat!“

Condușă de Tatăl

Dumnezeu a avut grijă de mine cu o generozitate incomparabilă. În 21 mai 1985 am fost dezlegată de jurămintele pe care le făcusem după constituția ordinului „Servele Misionare ale Fericitei Trinități“. În prezent, Îl servesc liberă pe Domnul, sprijinindu-mă pe Cuvîntul Său. Nu mai caut perfecțiunea prin eforturile mele personale, ci rămîn în Singurul care mă poate face perfectă și acceptabilă în ochii Tatălui prin faptul că mă îmbracă cu dreptitudinea Lui.

Nu m-am afiliat vreunei denominațiuni, ci sunt doar o creștină care crede în deplina autoritate a Scripturii. Niciodată nu voi înceta să-L laud pe Dumnezeu, care m-a făcut să ies din bezna catolicismului pentru a mă duce la lumina minunată a adevărului Său. Știu că autoritatea supremă nu aparține Romei, ci Cuvîntului infailibil al lui Dumnezeu. Am siguranța că sunt salvată, căci Cristos este Cel care mi-a înfăptuit salvarea și care mi-a oferit-o gratuit.

Dragă cititorule, doresc din toată inima ca să te poți atașa și tu de Biblie, Cuvîntul lui Dumnezeu. El este cel care ne permite să-L cunoaștem pe Domnul și să știm ce suntem în ochii Săi. Dar, pentru a înțelege Biblia, trebuie mai întâi să ne naștem din nou, cum spune Iesus în Ioan 3:3: „Adevărat, adevărat îți spun, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Regatul lui Dumnezeu“. Noi toți avem nevoie de această nouă naștere spirituală. Într-adevăr, „omul natural nu acceptă lucrurile Spiritului lui Dumnezeu, căci ele sunt o nebunie pentru el, și nu le poate cunoaște, pentru că ele trebuie judecate în mod spiritual“ (1.Corinteni 2:14).

Noi nu suntem salvați nici prin botezul în apă, nici prin religiozitatea noastră, nici prin buna noastră purtare. Salvarea se obține numai prin credința în Cristos și în lucrarea Sa îndeplinită la cruce pentru noi. El a reglat în întregime datoria păcatului nostru. Când Îl primim în inimă ca Salvator,

El ne dă o viață nouă, și noi devenim copii ai lui Dumnezeu pentru eternitate. *Aceasta este vestea bună a evangheliei!*

Acest mesaj este la polul opus gândirii omenești, care constă în a vrea „să câștigi cerul“ prin fapte bune. Cu toate acestea, faptele bune sunt doar rodul vieții noastre în Cristos; ele nu sunt nicidecum un mijloc de salvare. „Căci prin grație ați fost salvați, prin intermediul credinței. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se glorifice nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, fiind creați în Iesus Cristos pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca să le practicăm“ (Efeseni 2:8-10),